

Dnes ráno jsme vyjžděli SPOLU z Roztok, kde mlha nad řekou Vltavou v ranním slunci NESLYŠNĚ OMÝVALA její břehy... a my, plné očekávání, vyrazily do Jablonce, Města Tance. Během naší CESTY v nás zněla PŘÁNÍ načerpat inspiraci, bylo v nás velké těšení a zvědavost. Než však došlo na tanec, nejprve nás čekal výšlap k hotelu Sport. Na vrcholu kopce, obtěžkány zavazadly, jsme měly pocit, že jsme NA MEZI svých sil, ale to jsme nevěděly, že nás dnešní den zavede až ZA HRANU naší MYSLI a nebo snad MYSLI KAMÉLIE? Do tance jsme se nejprve ponořily na workshopu s Reginou, kde jsme hledaly svůj hlas skrz pohyb a CHVĚNÍ hlasu V NÁS.

A PAK JSME SE NAŠLI spolu s ostatními tanečnicí a tanečnicemi nejprve v hledišti kostela sv. Anny a poté jabloneckého Městského divadla, kde jsme

se TIŠE nechaly POHLTIT. Program večera, to byla radost a svoboda jako LET ARY. Dnešní večer nás zasáhl jako... málem tyč reflektor! Když na závěr divadlem burácel potlesk všem tvůrcům a organizátorům přehlídky, bylo všem jasné, jak velkou jsou OPOROU v našem tanečním světě.

Po skončení večera bylo tak těžké se rozhodnout, kterou choreografii vyzdvihnout a my LAMENTOVALLY nad tím, že máme jenom tři korálky. Do půlnoci jsme psaly tento úvodník, zatímco (CUM DEDERIT) ostatním milým tanečnicím a tanečnickům, kromě redakce Tanečního víru, BŮH DOPŘÁVÁ SPÁNKU. Ale podařilo se! NÁDECH, výdech, jsme VENUŠE!

No a dnes? Můžeme začít NANOVO! Druhý přehlídkový den začíná. Užijte si ho naplno.

Vaše (Jino)tajné tanečnice

ilustrace: M. Endlerová

Taneční zpověď

CESTY PŘÁNÍ...

ZUŠ Vítězslava Nováka
Jindřichův Hradec a ZUŠ Vodňany
Naďa Kabelová, Miluše Šindlerová a dívky
hudba: Franz Biebl

Choreografie získala na krajské přehlídce ocenění „za předání pocitu čistoty a jasnosti tanečním obrazem“. Inspirací k vytvoření tanečního obrazu se stala hudba Franze Biebla. „Jsou přání, která zůstávají v tichu...“

Vytvářely jste choreografii již s představou, že bude tančena v kostele? Pokud ano, lišil se nějak takový proces tvorby od přípravy choreografie na běžné jevišti?

Ano, choreografii jsme od začátku vytvářely s představou, že bude uvedena v kostele – v doprovodu orchestru a sboru. Proces tvorby se ale v zásadě nelišil od práce na běžném jevišti. Spíše jsme od začátku přemýšlely o tom, jak prostor kostela ovlivní vnímání pohybu a hudby.

Máte pocit, že prostor ovlivňuje celkový dojem a atmosféru představení?

Ano, bezpochyby. Kostel sám o sobě vytváří jedinečnou atmosféru – svou akustikou, světlem i duchovní

energií místa. Vše se v něm propojuje a zesiluje.

Uvádíte, že inspirací pro taneční obraz byla hudba Franze Biebla. Nechaly jste se inspirovat ještě něčím dalším?

Ano, hudba Franze Biebla byla silným impulsem, ale inspirací bylo i to, co v nás rezonuje při těchto slovech: modlitba, přání, dotek, anděl. Pracovaly jsme také s netkanou textilií, která se stala důležitým materiálem i symbolem v samotném pohybu.

Řešily jste během vytváření choreografie vztah mezi tanečníkem a divákem? Je divák součástí prostoru, nebo se dívá zvenčí?

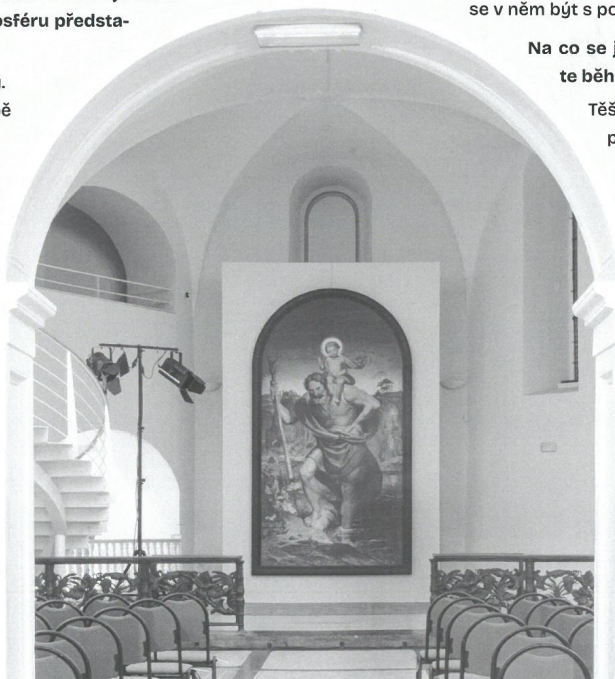
V tomto případě se divák dívá zvenčí. Sleduje dění, které se odehrává před ním – spíš jako obřad nebo tichý vnitřní obraz.

Je něco, čeho se třeba trochu obáváte nebo co ve vás vyvolává respekt z netradičního prostoru?

Máme velký respekt k prostředí kostela – k jeho posvátnosti, čistotě i tichu. Vstupujeme do prostoru, který má svou paměť a atmosféru. Snažíme se v něm být s pokorou.

Na co se jako soubor těšíte během tance nejvíc?

Těšíme se na spojení hudby, pohybu a prostoru – na chvíli, kdy všechno splyne v jedno.

Okamžiky semináře

Taneční dílna Reginy Laurové Tanec vypráví a hlas tančí

Tanec vypráví a hlas tančí – hlavní motto, které mi po celou dobu taneční dílny zůstávalo ukotveno v mysli. Samotný název naznačoval, že půjde o setkání, kde se hranice mezi tělem a hlasem, mezi pohybem a hudbou, stanou nejasnými. A přesně tak to i bylo.

Zprvu se tanečnice soustředily pouze na svůj dech. Postupně se do něj rodily jednotlivé zvuky a slabiky. Každý tón, každá slabika rozhýbala jinou část těla a jinak ji naplnila. Díky tomu se každá tanečnice hýbala zcela osobitě. Záleželo také na hlasitosti, délce a intenzitě zvuku. Postupně se prostor naplnil rozmanitými pohyby, tóny, které se spojovaly, rozpojovaly, přelézaly přes sebe. Měla jsem pocit, že se přede mnou rozprostřely klidné vlny moře, nebo že stojím v podzimním lese, kde si vítr hraje s listy mezi stromy.

V druhé polovině semináře si tanečnice vytvořily

větu volnou asociací slov. Krása je pěkná, když se podívám na to, co je. Tuto větu zakomponovaly do připravené variace, přičemž se stále držely základu celého semináře. Slova a dech fungují jako impuls pohybu, nastavují „flow“, plynutí, které není řízené hudbou zvenčí, ale zevnitř.

Na konci dílny měly tanečnice prostor sdílet své dojmy. „Ještě jsem s hlasem v pohybu nepracovala, takže to pro mě bylo na začátku zvláštní, ale ke konci už to bylo v pohodě,“ řekla jedna z nich. Jiná dodala: „Na začátku jsem se trochu styděla, pak jsem se ale uvolnila a šlo to.“ Bylo cítit, že pro ně byla zkušenost nová, ale zároveň přirozená.

Obsah semináře působil jako připomínka, že hlas a tělo nemusí být a nejsou dvě oddělené věci. Fungují spolu, doplňují se. Hlas může začít tančit, zatímco pohyb vytváří příběhy beze slov.

Marina

foto: I. Mičkal

Pracuješ se slovem, dechem často? Je to nějaká tvoje praxe nebo je to vytvořené přímo pro tento seminář?

Pracujem s ním pravidelne. U nás na VŠMU s hlasom pracujeme hneď od prvého ročníka. Čiže tri roky neustále pracujeme s hlasom, s tým, ako ho variovať rôzne v pohybe. Máme aj samostatnú hereckú prípravu priamo s pedagógom herectva. Ja som tiež bola jednou z tých, ktorí si nedokázali predstaviť prácu s hlasom spolu s pohybom, čiže prvý ročník bol veľmi náročný, kým sa tomu človek otvoril. Ale ak to v sebe človek objaví, tak mu to príde také automatické. A hlavne veľmi prirodzené, že zrazu sa to

telo dokáže aj hýbať, aj rozprávať, a robiť ten príbeh kompaktné.

Byl tohle tvůj první seminář, který jsi vedla?

Ja učím, aj som viedla viac workshopov. Ale úprimne, s hlasom som pracovala asi prvýkrát. Mala som z toho aj obavy. Nevedela som, ako tomu budú dievčatá otvorené, ako na to budú reagovať. Možno som bola v strese aj viac ako ony.

A pracuje se ti s tím dobře?

Za mňa super. Úplne som nadšená aj z ich spolupráce, aj z ich reflexie, aj z toho, že sa niet čoho báť. Aj keď som mala pripravené niečo, veľa vecí vyplynulo zo skupiny, keď som videla, ako pracovali.

foto: I. Mičkal

foto: I. Mičkal

Taneční seminář Amálie Špachtová

Od samého začátku provázela seminář soustředěná atmosféra. Amélie vedla skupinu citlivě, ale s přesností a rázem. „Uvědom si své tělo. Prostor. Lidi kolem sebe. To, že jsi tady a teď“ říkala klidně, mezitímco tanečnice ležely na zádech, oči zavřené, se snahou o vzájemné napojení. Následovala chůze po prostoru obohacená o pohyby vycházející ze základů jógy. Hudba postupně sílila a s ní i dynamika. Těla se dostávala do tempa, kroky se zrychlovaly. Během několika minut se sál naplnil energií a dechem.

V další části pracovaly tanečnice ve dvojicích. Úkol byl jediný - najděte a udrzte si společnou osu. Taneč-

nice se o sebe opíraly, hledaly vzájemnou rovnováhu a sílu. Bylo vidět, že pohyb vyžaduje nejen koordinaci, ale i vzájemnou důvěru. Následovala část skákací, rytmická, při které se tanečnice hýbaly opět ve dvojici, navzájem zrcadlově. Sem tam zaznělo i zmatené a zároveň pobavené: „Ne, počkej, ty jdeš levá a já jdu pravá“ nebo „Dozadu, do strany, dopředu, obráceně?“

Seminář tanečnicím ukázal, že tanec může být vnitřní i fyzický, že může unavit tělo a zároveň osvěžit mysl, a že být „tady a teď“ někdy může znamenat pořádně se zapotit.

Marina

Čím ses inspirovala při přípravě tohoto semináře?

Počítala jsem s tím, že tu budou hodně různorodé skupiny, takže při tvoření jsem myslela na to, abych měla možnost se přizpůsobit. Ať už mladším lidem, u kterých vím, že jim hodně tiká pozornost, tak starším, kde bude větší možnost soustředit se na určité detaily, zpomalit a dávat pohybu různou dynamiku. Snažila jsem se tedy hodně o kontrasty, aby si něco našel každý. Přeci jen hodina a půl je krátká doba a já chci, aby si to všichni užili, aby je to bavilo, a aby se i třeba něco nového naučili. Snažila jsem se proto o různorodost, ale pořád nějaké propojení skrze téma, což pro mě byl dech. Myslím si, že dech je takový první a poslední pohyb našeho těla. Něco, co pořád vede. Skrze něj se můžeme navzájem napojit. Někdo mladší to tak možná vnímat nebude, někdo starší si v tom možná najde něco více emočního.

Pracuješ vždycky s tanečníky? Nebo s lidmi, co se kolem tance pohybují?

Pracuji i s profesionály, kteří tanec studují, nejen s amatéry. Jsem ale zvyklá i na skupiny, které chtějí

tanec jen vyzkoušet, jako nějakou formu odreagování. Zkušenosti mám tedy s obojím, ale spíš jsem zvyklá na profíky nebo na někoho, kdo se v tanci pohybuje.

Jak se ti na seminářích pracuje?

Jsem spokojená. Je zajímavé pozorovat, že zatím ty dvě skupiny, se kterými jsem pracovala, byly úplně jiné. I pro mě to byla výzva. Někaká nervozita byla už před prvním seminářem. První skupina mi na lekci perfektně sedla, u druhé skupiny jsem průběh za pochodu měnila. Kdybych si ty dva semináře natočila, tak by možná ani nikdo nepoznal, že šlo o stejný workshop. Snažím se totiž na tanečníky napojit a když je skupina velká, tak si člověk nevšimne každého jednotlivce, ale vidí nějaký pattern, kterému se snaží přizpůsobit, aby si to všichni užili a necítili třeba nějakou frustraci. Přitom by to pořád měla být výzva, při které se tanečníci naučí něco nového.

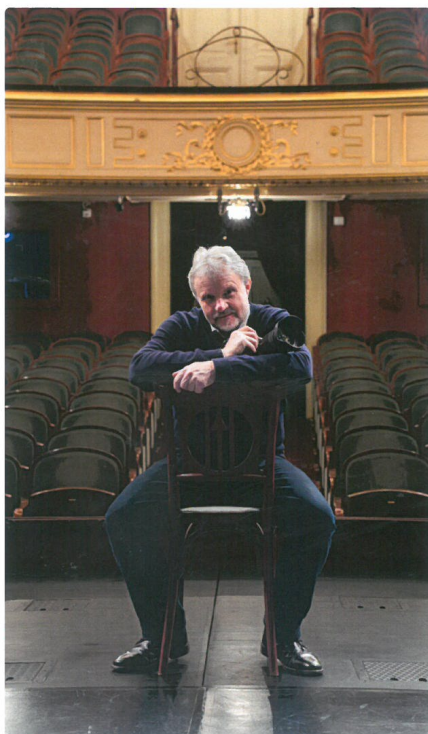

foto: I. Mičkal

Ivo Mičkal

Narozen 14. 1. 1960 v Jablonci nad Nisou
Základní devítiletá škola, Josefův Důl 1966-1975
Učňovský obor Vodař, Vysoké Mýto 1975-1978
Základní vojenská služba 1979-1981

Vodní dílo Josefův Důl, profese hrázny
1981-1995, při zaměstnání (1983-1987) Střední průmyslová
škola stavební Praha, Dušní ul. (nedokončený 4. ročník)

Po čtyřletém studiu (1991-1995) na Pražské fotografické škole u profesorů Jána Šmoka, Vladimíra Valáška a dalších jejich významných kolegů následoval odchod z původního zaměstnání. Na jaře 1996 se zrodilo rozhodnutí přejít na volnou nohu. Mimo komerční fotografování začal spolupracovat s ochotnickými divadelními soubory a vzrostla jeho účast na divadelních přehlídkách a festivalech. Od té doby fotografuje přehlídky činoherní, loutkářské i přehlídky scénického tance. Dostavila se spolupráce s profesionálními divadly jako například Klicperovo divadlo v Hradci Králové, Divadlo ABC v Praze, Divadlo Alfa Plzeň, Divadlo Radost v Brně, Naivní divadlo v Liberci, Městské divadlo v Příbrami, Žižkovské divadlo Jára Cimrmana, Divadlo Palace v Praze a také s některými divadelními agenturami. V té době začal dokumentovat ročníková představení Pražské konzervatoře. Publikuje v odborných divadelních časopisech i běžných denících a jiném tisku.

Podííl se na přípravě divadelních programů, plakátů a dalších propagačních a reklamních materiálů. Jeho fotografie se objevují na webových stránkách divadel, divadelních souborů a firem. K vidění byl i na sedmatřiceti zásadnějších samostatných výstavách. Stejně tak poskytl své snímky pro značný počet knižních publikací v České republice i v zahraničí.

Jak velkou roli ve vaší práci hraje intuice? Poznáte okamžik, kdy nastane „to ono“, ještě dřív, než stisknete spoušť?

Dá se říci, že většinou ano. Abych mohl podat o vystoupení obrazovou informaci, tak je nutné ho vnímat a sledovat jeho obsah a vývoj dění. Je samozřejmě nutná předvídavost i zkušenost. Dá se poměrně vysledovat, že se na jevišti schyluje k něčemu, co by mohlo být pro mě zajímavé. Chce to být ve střehu, rychle ladit technické nastavení fotoaparátu k dané situaci a být si jistý, že vše dělám správně. Když se dočkám a vyjde to, řeknu si, jo, je to tam. V tom okamžiku to hned cítím.

Vnímáte choreografii jinak než běžný divák?

Na to se mi částečně podařilo odpovědět při minulé otázce. Choreografii vnímám, jdu s ní po celou dobu, raduju se z dobrých nápadů i okamžiků a jsem zklamaný, když tam zmíněné nenacházím. Od běžného diváka se v tomto asi neliším.

Fotíte náš festival už několik let (od r. 2011) – co se podle vás za tu dobu změnilo? V tanci, v lidech, nebo možná i ve vašem pohledu?

Ten vývoj, tak jak si všímám, je velice patrný. Zář mě mohu říci, že festival šel dopředu kvalitou nejen technicky, ale i úrovní většiny představení a také obsahově a organizačně. Vidím za ním skupinu lidí, která má stejný společný zájem, jeho co nejvyšší kvalitu. Moc o tom nemluví, jen dělají každý svou práci dobře.

Co jste se díky fotografování naučil o lidech? A co o sobě?

Moje práce fotografa mě zavedla na mnohá místa a mezi různé skupiny a typy lidí. Přicházel jsem mezi ně z vnějšího prostředí, nelehká pozice cizího člověka, který se najednou někde ocitá a má dělat svou práci bez přípravy a co nejlépe. Poznal jsem mnoho lidských povah, zažil mnoho situací a všude bylo nutné udělat dobrý dojem. Měl jsem štěstí a většinou spolupráce probíhala v pohodě. Taký se ovšem staly

momenty, co mě vyškolily. To sebou nese práce s lidmi. Musel jsem vše zvládnout a беру to jako součást mého osobního rozvoje.

Dokážete popsat momenty, které jsou pro vás tím hnacím motorem pro pokračování ve focení právě naší přehlídky?

Samotná přehlídka je motorem, namazaným strojem, o který se starají fajn lidi. Těší mě být v jejich blízkosti.

Stalo se vám někdy, že se nedařilo zachytit ten správný moment? Co během takových situací děláte – čekáte nebo hledáte jinou cestu?

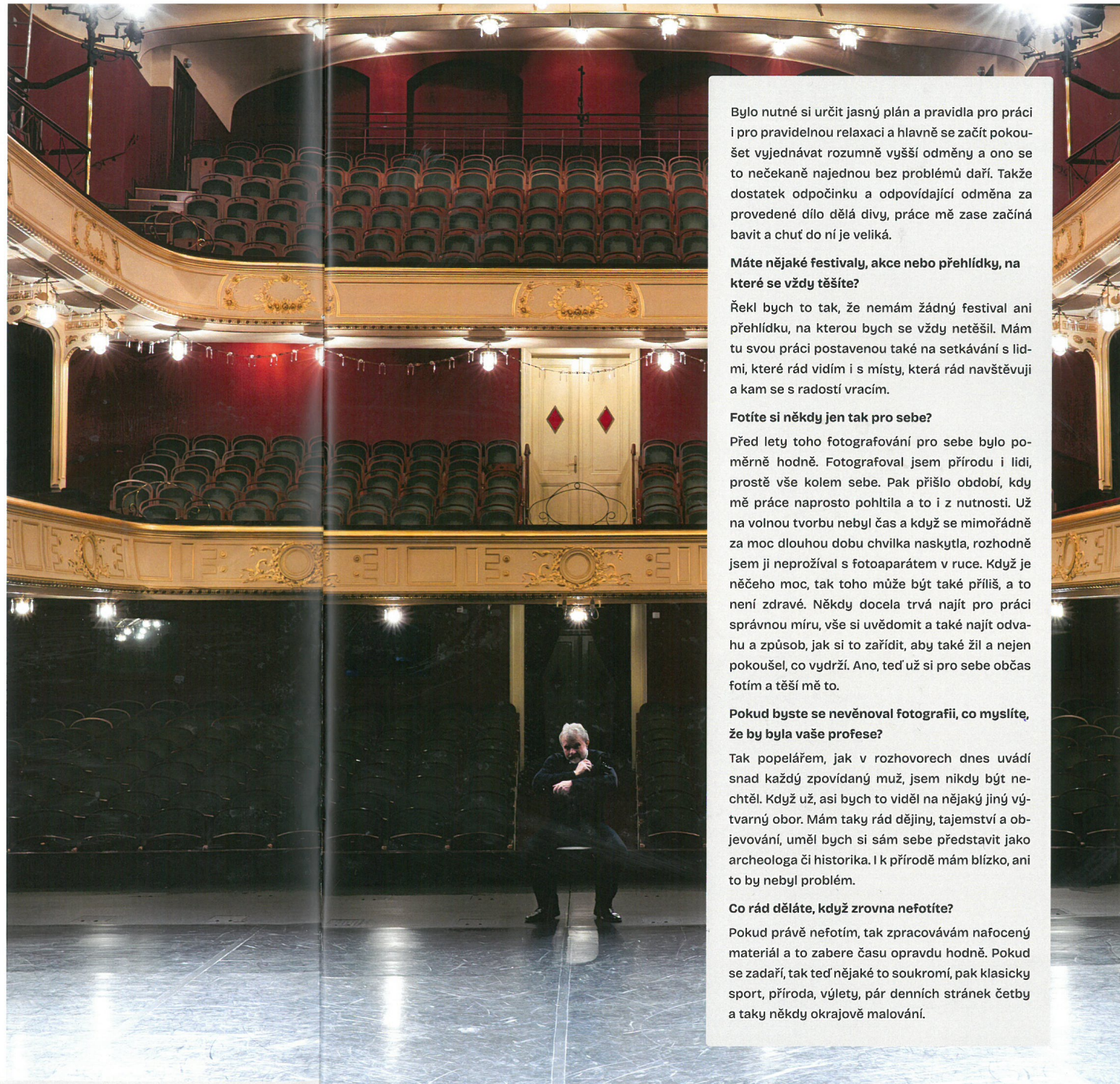
Dějí se různé případy, fotografovat mohou pouze to, co mi je nabídnuto. Pokud se tak neděje, mám už pár možností, jak si trochu pomoci. Je třeba jednat průběžně, rozhodně se nevypírá jen čekat.

Stál jste někdy i vy sám před objektivem? Jaké to pro vás bylo?

Svých fotografií mám minimálně. To pořekadlo o kovářově kobyle tu platí velice výstižně. Na tu druhou stranu před objektiv fotoaparátu se dostanu jen vzácně. Přihodí se, že mě někdo potřebuje vyfotit k nějakému rozhovoru, s tím jsem celkem smířený a nijak mi to nevadí. Snažím se pomoci, aby to bylo dobré. Teď už však podobnou situaci většinou řeším pomocí selfie.

Při nedávném společném rozhovoru jsme se bavili o tom, že je nutné si práci už tak nějak vybírat. Co je pro vás tím rozhodujícím kritériem?

Přihodila se mi neblahá zkušenost. Celou složitou následnou situaci jsem si před lety zavinil sám svoji neprůboností a také pramalým obchodním duchem. Nějak jsem nenacházel v sobě sílu a odhodlání, abych si u většiny zakázek zvyšoval požadavky na svůj honorář za provedené práce, tak jak se vyvíjel ekonomický růst a potřeby ve společnosti, a nedostatek finančních prostředků jsem doháněl hledáním různých brigád a drobných zakázek, které mi dohromady nic nepřinesly a jen ubíraly čas na zakázky významnějšího charakteru a hlavně na odpovídající patřičný odpočinek. To se pak člověk začne točit v kruhu, nedělá nic jiného než pracuje. Nespí, aby pracoval a potom nemůže spát, protože pracoval příliš. Únava jen roste. Když se pak objeví pocity, že se zdají sny i za bdělého stavu, tak je to stopka. To si pak musí říci, tak a dost, vystoupit ze svého zjetého špatného vzorce dřít, než se stane něco horšího. Zařídil jsem si po velmi dlouhých letech deset dní úplného volna a teprve pak se znovu zase zvolna začal rozjíždět.

Bylo nutné si určit jasný plán a pravidla pro práci i pro pravidelnou relaxaci a hlavně se začít pokoušet vyjednávat rozumně vyšší odměny a ono se to nečekaně najednou bez problémů daří. Takže dostatek odpočinku a odpovídající odměna za provedené dílo dělá divy, práce mě zase začíná bavit a chuť do ní je velká.

Máte nějaké festivaly, akce nebo přehlídky, na které se vždy těšíte?

Řekl bych to tak, že nemám žádný festival ani přehlídku, na kterou bych se vždy netěšil. Mám tu svou práci postavenou také na setkávání s lidmi, které rád vidím i s místy, která rád navštěvuji a kam se s radostí vracím.

Fotíte si někdy jen tak pro sebe?

Před lety toho fotografování pro sebe bylo poměrně hodně. Fotografoval jsem přírodu i lidi, prostě vše kolem sebe. Pak přišlo období, kdy mě práce naprosto pohltila a to i z nutnosti. Už na volnou tvorbu nebyl čas a když se mimořádně za moc dlouhou dobu chvilka naskytla, rozhodně jsem ji neprožíval s fotoaparátem v ruce. Když je něčeho moc, tak toho může být také příliš, a to není zdravé. Někdy docela trvá najít pro práci správnou míru, vše si uvědomit a také najít odvalu a způsob, jak si to zařídit, aby také žil a nejen pokoušel, co vydrží. Ano, teď už si pro sebe občas fotím a těší mě to.

Pokud byste se nevěnoval fotografii, co myslíte, že by byla vaše profese?

Tak popelářem, jak v rozhovorech dnes uvádí snad každý zpovídaný muž, jsem nikdy být nechtěl. Když už, asi bych to viděl na nějaký jiný výtvarný obor. Mám taky rád dějiny, tajemství a objevování, uměl bych si sám sebe představit jako archeologa či historika. I k přírodě mám blízko, ani to by nebyl problém.

Co rád děláte, když zrovna nefotíte?

Pokud právě nefotím, tak zpracovávám nafocené materiál a to zabere času opravdu hodně. Pokud se zadaří, tak teď nějaké to soukromí, pak klasický sport, příroda, výlety, pár denních stránek četby a taky někdy okrajově malování.

Cum dederit

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
Markéta Odvodyová

První páteční vystoupení důmyslně zasazené do interiéru barokního kostela sv. Anny otevírá choreografie s názvem Cum dederit. Její téma za doprovodu hudby Antonia Vivaldiho odkazuje na umění baroka.

Tanečnice nejprve klidným a soustředěným krokem objevují prostor a stávají se jeho součástí. Vstupují do posvátného sálu a přitom si drží své dlouhé sukně. Vcházejí jako barokní sochy, kterým byl vdechnut život. V jejich tváři spatřujeme soustředěný výraz, kterým zasahují diváky. Celý prostor postupně opanuje majestátnost, dramatičnost a citlivost, tedy hlavní pilíře této inscenace. Každý pohyb a přesné přemístění v prostoru svědčí o hlubokém vcítění se do tématu se značným ohledem na hudební doprovod. Interiér kostela se stal tichým spoluvůrcem této choreografie: hry světla a stínů vrhaly na stěny měnící se siluety tanečnic, které se tak stávaly pomíjivou, ale významnou součástí celého díla. Tyto prchavé obrazy dotvářely druhou, možná na první pohled skrytou, rovinu choreografie. Scénicky zdařilý kostým doplňující téma a tajemná atmosféra kostela vytvořily rezonující dojem, který dozníval ještě dlouho po konci představení.

Evička

PROCÍTĚNOST
UVĚDOMĚLOST
ZTVÁRNĚNÍ BAROKA
PŘENESENÍ ATMOSFÉRY
LADNOST

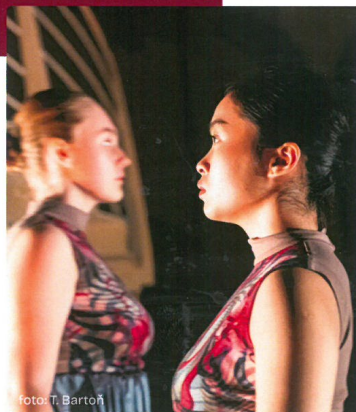

foto: T. Barton

A pak jsme se našli

ZUŠ Šumperk
Jiřina Kokešová a kol.

Choreografie představila citlivé téma o osudech a postupném hledání dvou lidí, kteří se nakonec shledají. Tvůrci si zvolili jednoduchý, přesto však velice silný motiv, který je hlavním prostředkem tvořící základní pointu tématu – sako propojující mezi sebou jednotlivé tanečníky. Pracují s ním velice nápaditě – různě ho oblékají, natahují, namotávají, zavažují se do něj. Jeho použití je přirozené a jemně zapojené do ladného, měkkého pohybu, prostřednictvím kterého vyprávějí celý příběh. Zaujal mě originální začátek – jedna z tanečnic vytváří siluetu, na kterou ti další pověsí každý jedno sako. Atmosféra je tak úvodem příjemně nalazena a já vstupuji do celého příběhu. Celé představení je pestré a barvitě. Střídají se zde sóla, duety, tria i společné variace. To každému dává prostor k vyjádření. Přestože je tanečníků málo, zaplňují celý prostor a jednotlivé skupinky se navzájem neruší, naopak se doplňují. Často se zde opakují podobné motivy. Zajímavým momentem bylo také několik jednoduchých, avšak esteticky zajímavých zveřejnění. Závěr byl, jak už název napovídá, celkem zřejmý – dvě stojící tanečnice se zepředu oblečenými saky jsou zaklíněné zády k sobě, nastalo ono setkání. Choreografie má rychlý spád, neobsahuje žádné dramatické ani napjaté chvíle, ale přesto se na ní se zájmem dívám. Vyzařuje z ní upřímnost, citlivý a hravý dojem.

Ester

Co vás inspirovalo k tvoření této choreografie? Byla to iniciativa někoho ze souboru nebo vašeho vedoucího?

Venda: Já myslím, že tenkrát to začalo hudbou, se kterou přišla paní učitelka a pak i s nápadem, že by bylo pěkné využít saka. Už si to přesně nepamatuji, ale myslím, že jsme se na tom nějak všichni shodli a popovídali jsme si o tom na nějaké zkoušce.

Jakou mají symboliku saka? Co pro vás znamenají nebo mají znamenat v tom vystoupení?

Vilemína: Saka jsou jako nějací dva lidé, kteří se spolu potkají, oba se hledají v životě a nakonec se najdou.

Co vás inspirovalo k výběru hudby?

Tea: Hudbu jsme hledali tak náhodně. Tahle se nám zalíbila, a tak jsme si ji vybrali.

Jaká je pro vás nejnáročnější část choreografie?

Anička: Asi to jak se zvedáme nahoru rukama na špičky. Je těžký se tam udržet dlouhou dobu.

Kdyby si váš soubor měl dát novoroční předsevzetí, jaké by to bylo?

Kačka: Abychom někam ještě postoupili, ještě někam dál do nějakého města, třeba do Prahy.

SKVĚLE VYUŽITÝ KOSTÝM
KRÁSNÝ NÁPAD S REKVIZITOU

NÁPADITÉ
ORIGINÁLNÍ
OKU LAHODÍCÍ
LADNÉ

SOUZNĚNÍ VE SPOLEČNÉM Tanci

foto: T. Barton

V myslí Kamélie

Taneční soubor prozatím Choceň
Alena Hofmanová Pírková a tanečnice

Skupina tanečnic v černobílých civilních kostýmech rozehrává jakýsi hon na „tu hodnou holku“. Holku, která nezapadá do běžných měřítek a nespĺňuje morální ani společenské očekávání svého okolí. Choreografie tak přináší pohled na téma, které zůstává překvapivě živé i dnes. Jak se díváme na člověka, který je trochu jiný než my? A jak blízko jsme ochotni si ho pustit k tělu? Tanečnice promlouvají o tomto tématu současným pohybovým slovníkem, využívají hojně gesta, která prohlubují silnou divadelnost celé choreografie. Významnou součástí tance jsou jejich vokální projevy, které v jeden moment vygradují v agresivní křik. První část, v níž se často pracuje se skupinou kontra jednotlivcem, nahrazuje part, v němž dochází k jakémusi propojení. Je z něj cítit uvolnění napětí. Možná to znamená přijetí, které ale brzy ukončí závěrečná scéna, v níž si hlavní tanečnice rozmazává rtěnku, zatímco ostatní odcházejí s tichými posměšky. Silné gesto, které znamená bolestný konec příběhu, nebo začátek svobodné cesty?

Karolína Hadrávková, HAMU

SILNÉ
EMOTIVNÍ
MĚLO TO ENERGII
POHLCAJÍCÍ
NEKŘIČÍ
ČISTÁ EMOCE
AKTUÁLNÍ
OSOBNÍ

Co vás inspirovalo k tvoření této choreografie?

Nikča: Inspirovala nás knížka Dívka s kaméliemi.

V choreografii vykřikujete různá slova, mají pro každou z vás nějaký význam?

Nela: Řekla bych, že to je spíš odraz toho, proč se ty věci ve společnosti dějí. Je to odraz toho, jak se asi člověk cítí, když musí odstrkovat část společnosti, která není tak hezká.

Uvědomili jste si něco při práci s tímto tématem?

Terka: Myslím si, že je potřeba, aby tohle téma lidi viděli a znali. Myslím si, že se s tím potýkají všichni a je dobře, aby všichni viděli, jak ta společnost funguje a že není dokonalá.

Jaká je podle vás nejnáročnější část choreografie?

Anet: Asi to bude část, kde křičím a musím vlastně přeřvat všechny ty otázky, protože to značí, že už to stačí a že už se ta společnost několikrát ptá: „Proč to děláš? Co to děláš? Jak to děláš? A za jakým účelem?“ Takže už je to stop pro tu osobu.

Co vás inspirovalo k výběru hudby?

Kája: Já si myslím, že hlavní je v té hudbě kontrast chorálu, který je takový jemný, a industriální složky, která je taková mechanická, a i ty pohyby s tím.

Ticho neslyšně omývá okraj mé duše

Malý soubor TaPS Magdaléna
Ludmila Rellichová a dívky

Citlivá taneční báseň, která mi navždy v myslí zůstane jako obraz vlčích máků. Květ, který symbolizuje cosi křehkého ale temperamentního zároveň. Motiv jemnosti, citlivosti a současně síly je protkáán celou choreografií. Napjaté pozice se zaťatými pěsti – obraz síly střídá jemný a plynulý pohyb tanečnic. Křehké objetí se mísí s dynamickými částmi. Jemnost dívčích vlasů vystřídá divoké rozcuchání. Tyto kontrasty v podání vyzrálých interpretek dávají choreografii silný vnitřní rytmus, který podtrhuje hudba Luboše Fišera, která nás plynule unáší z jednoho roztančeného obrazu do druhého.

Karolína Hadrávková, HAMU

Jaké od toho máte očekávání? Jestli se na něco těšíte nebo se naopak trošku bojíte? Jaké jsou vaše pocity?

Ema: Já jsem lehce nervozní, to jsem především, a pocity z toho asi žádný nemám.

Anička: Taky jsem nervozní, protože je to naše sice druhá dospělácká přehlídka, ale přece jenom jsme tady u nás v Jablonci, takže je to takový větší stres, že se třeba přijde podívat i více lidí, co známe.

Zuzka: Jak je to tady v Jablonci, tak je to pro mě takový víc klidnější nebo cítím se víc klidně, protože jsem v tom domácím prostředí. Je to klidnější, než kdybychom někam jely. Takhle se můžu jít vyspat domů a je to takový normálnější, když to tak řeknu.

Co bylo inspirací pro představení? Nebo s jakými inspiračními body jste pracovaly při vzniku této choreografie?

Zuzka: My jsme začaly básničkou, tak začínáme skoro vždycky, pak jsme postupovaly motivama, nějak jsme si o tom povídaly. Pamatuju si, že jsme si povídaly o předsudcích a pak jsme se dostaly k jinému tématu, ale nějak se z toho vyvrbila ta celková choreografie, takže je to taková smíchanina všeho, ale řekla bych, že je to taky o společnosti. Například máme jeden kruh, kde jsou tři vrstvy společnosti. Ti, co dělají to zlo, ti, co přihlížejí, ale snaží se s tím něco trochu udělat, a pak ten, co na to kouká. To je třeba Anička, která je sama v kruhu.

NÁROČNÉ PRO DÍVÁKA
HLUBOKÝ PROŽÍTEK
SAMOTA?
BYLA TO NÁDHERA :3
WEDNESDAY CREEPY POHYBY

DOŠLI MI SLOVA
ALE UŽ!

JEMNOST A KRÁSA
KRÁSNĚ SE POVEDLO,
GRATULUJU

foto: T. Bartoň

foto: T. Bartoň

Let Ary

Freedom TŠ Hes Praha
Leona Kubešová

Choreografie byla inspirována starou pověstí o bájných ptáčích, konkrétně o papouškoví Ara, který lidem přinášel osud a štěstí. Samotní interpreti ztvárnili právě jednotlivé ary. Cením si neskutečné síly tanečníků, kteří byli od začátku až do konce představení plni energie. Celkové taneční ztvárnění bylo esteticky velmi působivé a pohybově mimořádně náročné. Představení doprovázela rychlá, rytmická hudba, která dodávala choreografii dynamičnost a zdůrazňovala přesnost pohybu. V choreografii se opakovaly různé motivy – chumel, na místě létající ary, ladné pohyby křídel, jednotné variace či setkání. Zajímavé bylo, že na pohled jemný, plynulý až vznešený pohyb křídel byl zakončený krátkým, ostrým až povrchním či nadřazeným gestem, které působilo povýšeně, jako by vyjadřovalo pýchu těchto nádherných ptáků. Možná to byl záměr choreografky, možná osobní interpretace tanečníků, ale tento malý, avšak viditelný detail, mě zaujal. Tanečníci na mě působili jako pohybově velmi dobře vybavení a bylo vidět, že si dávají záležet na každém detailu. Velmi efektně působily také kostýmy, které svým tvarem i červenou barvou připomínaly letícího aru, strůjce osudu, štěstí a lásky.

Ester

Choreografie je přesná a rychlá, je pro vás těžká?

Zuzka: Ano, ze začátku to bylo těžké, ale myslím si, že jsme udělali velký kus práce a už se nám to daří líp.

Používáte prvky klasiky, jaké další techniky využíváte?

Zuzka: Věnujeme se Limonu, Hortnovi a jazzu.

Jaké je mít v tak početné skupině jednoho muže?

Martin: Je to velmi zajímavé, ale je to fajn, protože vidíme se tady všichni. Já jsem tady na návštěvě, jinak tančím jinde.

Jaký význam mají vaše kostýmy?

Veronika: Kostýmy byly inspirovány čistě vzhledem. Je to inspirovaný papouškem aro, červeným. A kostýmy měly být hezké a vlat v letu.

Jak jste vybrali hudbu?

Janča: Výběr hudby je otázka na trenérku, která ji vybírala podle toho, která hudba ji inspirovala k pohybu a tanci.

Vystupovali jste už v jabloneckém divadle? Jaké z toho máte pocity?

Lucka: Ano, někteří z nás jsme několikrát vystupovali. Musím říct, že je tu příjemné prostředí.

Chvění v nás

Taneční soubor ZUŠ Litvínov
Martina Lamačová a studenti

Co vás inspirovalo k tvoření této choreografie? Byla to iniciativa někoho ze souboru nebo vašeho vedoucího?

Martina: Ale oni to neví. Já vám to vysvětlím. Oni to neví, protože většina z nich šla do prvků a byly strašně nervózní. Oni se uvnitř chvěli. Je to samotný o nich. Až teď to ví.

Jaká je pro vás nejnáročnější část?

Roman: Pro mě je skoro většina toho tance těžká, protože je to improvizace a mně moc nevyhovují improvizace tance. Neumím moc improvizovat.

Jak probíhá další tvorba? Například výběr kostýmu nebo hudby?

Aneta: Tak my jsme původně měli mít jenom běžový bodýčka s kratasama, aby to nebylo výrazné, ale nakonec jsme přes to dali i černý kratasy, aby to nebylo zase úplně nahý.

Vystupovali jste už v jabloneckém divadle? Jaké z toho máte pocity?

Sofie: Nikdo z nás tu v Jablonci ještě nebyl. Je to tu úzké a malé.

Co pro vás choreografie znamená a co ve vás vyvolává?

Barbora: No tak začne to s náma chvět, proto jsme chvění.

Každý sám, v jiné fázi pohybu a úhlu. Kmitavými pohyby pomalu rozhýbávají svá těla a začínají objevovat prostor kolem sebe. Nepatrný pohyb, zpočátku téměř neviditelný, se proměňuje v proud živé energie. Potřeba sounáležitosti roste a napětí v tělech je očividné. Najednou se střetnou všechny světy dohromady. Čas se zastaví, nádech, výdech. Klid a symbióza se vystřídá s rozrušením. Z chumlu se odpojí jednotlivci a plují prostorem jako buňky přelivající se masy, hledající své nové místo.

Linie se opět setkávají při nahodilém střetu jednotlivců, kde dochází k budování rovnováhy, nejen té pohybové, ale i vnitřní. Cítit je podpora a štědrost, které najednou čeří z tanečníků. Dosah ruky se uzavírá v moment, kdy se všichni navážou na sebe a vytvoří síť opory držící vše potřebné. Nálada mezi členy souboru se sjednocuje, i když se každý pohybuje svým tempem a vlastním prostorem, stále jsou však v tomtéž vesmíru.

Z nečekaných setkání se stává jistota. Strach se proměňuje ve vědomé výdechy vycházející z nitra. Těla reagují na pocit jistoty a navracují se do automatického stavu kmitání, které se pomalu zklidňuje s tlumením světla. Celek působí jako živý organismus, dýchající, propojený. Naplněnost pohybu však nebyla vždy tak silná, proto docházelo k pocitu odbytosti. Právě tato křehkost mu však dodala lidskost a prostor pro vnitřní prožití.

Veru a Adéla

PROPOJENÍ VE SKUPINĚ
NETYPICKÁ HUDBA
SYNCHRONIZACE

HMOTA
ČISTÁ KŮŽE

VÁŠ KLUK MĚL MOC KRÁSNÝ
POHYBOVÝ SLOVNÍK
A MOC MU TO ŠLO

CHLAPCI BYCH VYMĚNILA TRIČKO

foto: T. Bartoň

foto: T. Bartoň

Opora

ZUŠ Klápkova Praha
Antonín Vaňous

Antonín Vaňous se po roce vrátil na prkna jablonického divadla s autorskou choreografií, tentokrát si však s sebou přivezl partnera. Přestože se jednalo o neživý objekt, bylo potřeba s ním jednat jako s jakýmkoliv jiným partnerem, s respektem. Skrze pohyby připomínající elegantní rýsování si tanečník načrtával jejich vztah. Objevoval možnosti, limity a hranice, které vzrostly v naprostou jistotu jejich vzájemného napojení. Pohybový slovník byl viditelně inspirován bojovými tanci, jako je například capoeira nebo silambam, který přímo pracuje s dlouhou dřevěnou holí. Důležitým předpokladem pro jejich správné provedení jsou rychlost, přesnost a koordinace. To vše tanečník sebevědomě ovládal. V určitých momentech jsme zachytily až biblické výjevy, které byly podporovány prostým kostýmem. Běžová barva, ladící s holí, umožňovala dvojici vyniknout na černém horizontu. Partnerem na jevišti byla také hudba, jejíž gradaci byl Antonín schopen obsáhnout a nebál se také pracovat s kontrastem, který v nás vytvářel napětí. Zakončení vzájemným odloučením nás nepřekvapilo, jelikož to stejně, jako celá choreografie, zrcadlí možný průběh lidského vztahu. Později jsme se zamýšlely nad tím, zda by alternativní konec ovlivnil celkové vyznění choreografie. Avšak shodly jsme se, že tanečník nám různou formou obrazů ukazoval, že partnerství může být stejně tak břemenem, jako nám může být oporou, což vnímáme jako hlavní sdělení choreografie.

Matylda a Marina

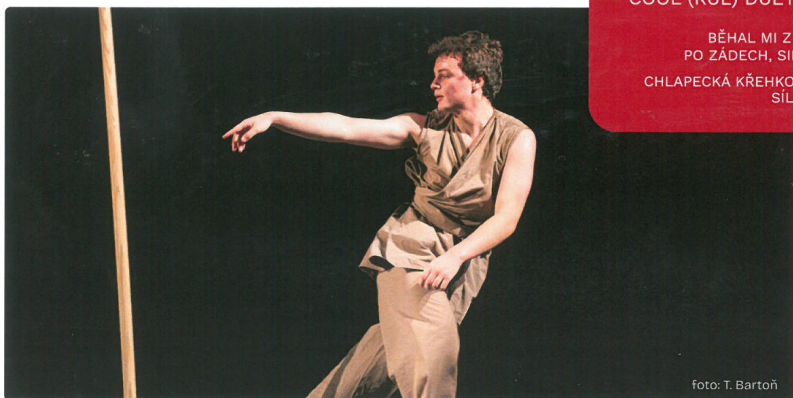

foto: T. Bartoň

Co pro tebe choreografie znamená, co v tobě vyvolává?

Tonda: Dle toho názvu dost očividně nějakou oporu, hru, kdy se někdo o někoho opírá, kdy mám nechat někoho, ať se opírá o mně. Takže asi nějaká hra s tímto.

Co chceš choreografií přinést divákům, co by si z ní měli odnést?

Abychom se možná každý zeptal sám sebe, jestli třeba někoho moc nezatěžujeme svými problémy a jestli mu to nějak vynahrazujeme.

Je něco co by měl divák o choreografii vědět?

Je to především abstraktní choreografie, divák by si měl užít ten pohyb (snad).

Jaký význam má název tvjí choreografie?

Název je dost přesně to, o čem to je. Takže odpovídá významu.

Narazil jsi při tvorbě na nějaké úskali?

Asi jak se popasovat s tou tyčí, co mi to dovolí, jak se nepraštit a tak podobně. Nebo třeba skoky, ať mi to neuklouzne moc často.

PROSTĚ ÚŽASNEJ
MOTIVUJÍCÍ MEGA BOREC

#MILUJEMETONDU
VAU?!

MEGA GLACEK!
(TOTO NENÍ CHYBA REDAKCE)

COOL (KŮL) DUET

BĚHAL MI Z TOHO MRÁZ
PO ZÁDECH, SILNÝ ZÁŽITEK
CHLAPECKÁ KŘEHKOST A MUŽNÁ
SÍLA V JEDNOM

Tiše... pohltí tě!

ARTEM Dance Company Uherské Hradiště
Jana Trubačiková

Vtrhnutí. Takto by se dal jedním slovem popsat úderný začátek choreografie nesoucí tajemný název: Tiše... pohltí tě. Divák je od první sekundy vtažen do tanečního díla, které v doprovodu různé hudby skutečně zcela pohlcuje naši pozornost. Napětí a tajemná atmosféra je umocněna pronikavou neo-trélovou hudbou. Taneční obraz, který se nám promítá před očima, se dynamicky mění s nastupujícími duety dívek, které se postupně objevují a zase mizí. Tanečnice si spolu skrze pohyb povídají a my tak můžeme číst mezi řádky jejich rozhovory. Přesné načasování, reagování jednotlivých tanečnic působí velmi vyzrálé a vcelku tak dává vzniknout silnému tanečnímu dílu, které je ovšem teprve v začátku. Napětí a tajemná atmosféra společně s pronikavou hudbou graduje, až se najednou interpretky plíživými pohyby sjednotí a v pravidelném rytmu skladby se dostáváme k dalšímu tanečnímu obrazu. Společná velmi precizní a synchronizovaná taneční variace vypovídá o silné připravenosti a kvalitě práce jednotlivce i celé skupiny dohromady. Nápadité taneční figury, práce s detailem i s překvapením, to vše nám poutavě a zdařile prezentují interpretky. Skladba postupně přechází do prvotního klidného motivu a dává divákovi signály, že se představení pomalu ale jistě chýlí ke konci. I pohyby tanečnic se postupně přelívají, uzemňují a vzdalují na horizontu jeviště. Ustupují tiše. Pohltí tě tma. Mizí v dálí, pohltí tě strach. Tiše...

Evička

foto: T. Bartoň

Mají pro někoho význam duety na začátku?

Rozálie: Určitě nějaký význam pro nás mají všechny, jsou o spojení dvou lidí a také se tam prolínají jejich názory. Je to docela významné v choreografii.

Co vás inspirovalo k výběru hudby?

Elena: My jsme hudbu nevybíraly, vybrala nám ji naše vedoucí Jana Trubačiková. Já se líbilo, že vybraná hudba vyjadřovala nějaké děsivé pocity - úzkost, strach z něčeho, co nedokážeme vidět.

Jak dlouhý byl proces choreografie?

Eva: Choreografii jsme stavěly docela dlouho, daly jsme si na ní záležet a hlavně jsme se věnovaly vnitřním pocitům, abychom dokázaly znázornit působení strachu a veškeré emoce.

Co vás inspirovalo k tvorbě této choreografie?

Jana: Jak již bylo několikrát řečeno, jde nám hlavně o ztvárnění emocí, aby se v tom každý dokázal vidět. Jde tam hlavně o ztvárnění strachu a úzkosti. Každý si v tom našel vlastní inspiraci.

Vystupovaly jste už někdy v Jabloneckém divadle?

Soubor: Ne.

SUPER
CONWAY'S GAME OF LIFE
PULZUJÍCÍ ŽIVOT
ŽIVOČIŠNÉ!

Nanovo

ZUŠ Klapkova Praha
Antonín Vaňouš

Za doprovodu dynamické smyčcové hudby přichází do prostoru první tanečnice. Soustředěně svým rozpínavým pohybem otevírá první kapitolu choreografie. Zanedlouho se k ní přidávají další, z nichž každá vnáší do prostoru svůj pohybový rukopis, symbolizující její individuální osobnost. Náhle se však zcelují do jedné skupiny a sladěnými pohyby plují po jevišti. Houf tanečnic se přemísťuje do samého středu pódia a jsme svědky působivého okamžiku. Pozorujeme, jak si interpretky přerušovaným pohybem, který nechávají vyniknout zastaveními, předávají energetické signály. Jako by si vyměňovaly své názory, postoje a možnosti i nálady. Téma choreografie, které pojednává o přátelství, neshodě, sounáležitosti, ale i důležitosti jedince, je zde pro diváka jasně čitelné. Náhle se tanečnice dělí do skupin a prorážejí prostor odhodlanou chůzí, ze které následně vyplývají duety, snad další pomyslné střety a výměny názorů. Příběh

foto: T. Bartoň

choreografie, zde pro mne vrcholí a v napětí očekává rozuzlení. Po vrcholu přichází zklidnění, hudba se rozvolňuje a prostor zaujímají dvě tanečnice. Stojí naproti sobě a precizně zrcadlí své pohyby. Dochází zde k pochopení či snad prolnutí dvou odlišných světů? Tento obraz však v zápětí střídají další duety, ve kterých se propisují rozmanité situace a mezilidské vztahy. Až po chvíli nechávají vyniknout dalšímu okamžiku, rozhovoru dvou tanečnic. Vzájemná pomoc, vzdor, samostatnost i potřeba integrace, to vše se nám rozkresluje na jevišti. Skladba vrcholí a závěr příběhu se blíží. Půjdou všichni stejným směrem? Odpověď se pomalu odkrývá. Jedna z tanečnic se svým kontrastním pohybem odděluje od skupiny. Zůstane i přes svůj rozdílný směr její součástí? Hudba se pomalu vytrácí, světla se postupně rozpouští do tmy a nevyřčené odpovědi rezonují v prázdném prostoru.

Evička

Jak jste došli k názvu choreografie?

Helča: Přišel s tím Tonda.

Uvědomili jste si něco při práci s tématem?

Anička: Dynamiku kolektivu.

Jak jste při tvorbě postupovali?

Anička: Tonda měl nějaké nápady a myšlenky, jak by to mohlo vypadat a co by tam mělo být.

Co vás inspirovalo k vaší hudbě?

Isabela: Hudbu vybral Tonda.

Narazili jste při tvorbě na nějaké úskalí?

Alžběta: Narazili jsme na personální úskalí.

PROVOKATIVNÍ HUDBA
PŘÍBĚHY ZA FOTOGRAFIEMI
SBÍHÁNÍ A ROZBÍHÁNÍ

SROZUMITELNÉ
PROSTÝ KOSTÝM

KRÁSNE ČISTÉ PROVEDENÍ
VYBRANÉHO TÉMATU

SKVĚLÁ ORIGINALNÍ
CHOREOGRAFIE

Spolu

Flash Dance Company Jaroměř
Lenka Halašová, Jaruška Kubinová

V choreografii Spolu jsme mohli vidět vzájemnou podporu, která se otiskla jak do pohybu, tak do choreografie samotné, i přes to, že tanečníci byli zprvu na opačném pólu. Změna vyšších a nižších poloh napomohla k diverzitě a divákovi nabídla nový úhel pohledu. Sehranost a plánované rozpadnutí spolu fungovaly jako živý organismus. Drobná nejistota ve výrazu působila spíše autenticky než rušivě.

Na disharmonickou hudbu v první části navázala melodická fáze, jež svým plynutím pronikla i do těl tanečníků. To byla zároveň chvíle, kdy na jeviště přichází i hravost a lehkost bytí. Jednotlivci v prostoru vnímají nově se měnící prostředí, které zapracovávají do svého následujícího tanečního obrazu. Odlehčenost myslí se odráží i v projevu, a tím pádem je na jejich práci patrná jistá povznesenost a vnitřní klid.

Soubor nám ukázal, že i dualita a rozpolcenost, kterou v sobě nese černá a bílá, může být dostatečně pestrá a naplněná významem. Podobnost v prostoru, ale i v sobě samém, se ukazuje ve chvílích, kdy bádání přebíjí konformitu a tělo hledá novou rovnováhu. Je nutné sounáležet teď a tady, či raději vyčkat naplňující moment a vědomí, že plujeme na jedné vlně? Melodičnost tanečnický drží až do posledního doteku utichajícího pod světly na jevišti a v nás zanechává jemnou ozvěnu splnutí.

Adéla a Veru

HARMONIE
SOUZNĚNÍ SKUPINY
LADNOST
SOUNÁLEŽITOST
RADOST
SUPER SUPER
HRAVOST A LASKAVOST
SVOBODA, ODVAHA
A HUMOR

ORIGINALITA V POHYBU
JEDNA Z OBLÍBĚNÝCH

foto: T. Bartoň

Co vás inspirovalo k tvoření této choreografie?

Anet: Inspirovalo nás, že choreografie byla tvořena na soutěž k narození Bedřicha Smetany, takže jsme se inspirovali jeho tvorbou, jeho hudbou a celkově konceptem té soutěže.

Co pro vás choreografie znamená a co ve vás vyvolává?

Kačka: Vnímáme to jako velkou spolupráci, protože se v ní opravdu všichni navzájem propojujeme - i v pocitech. Choreografie pro nás znamená sblížení. I podle toho vznikl její název Spolu.

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba? Vyhovovalo vám to?

Lukáš: Tvorba byla určitě jiná, protože jsme nebyli zvyklí na takovou hudbu. A vlastně i to, že choreografie musela být bez jevištních světél. Museli jsme s tím počítat při tvorbě. Všichni jsme si ji ale určitě užili.

Jak dlouho spolu v takovém uskupení tančíte?

Pepa: V takovém uskupení tančíme od covidu, protože jsme měli více skupin a děti poodepadali a odcházeli a zbyli jsme vlastně jen my ze tří různých skupin. Ty skupiny se daly dohromady a vzniklo to, co máme teď.

Na mezi

ZUŠ Šternberk

Dorota Švecová, Marie Slimaříková, Zdislava Slimaříková

Druhá polovina přehlídkového večera se nesla převážně v duchu společenských problematik. Nebylo tomu jinak ani u choreografie Na mezi od dívek ze souboru ZUŠ Šternberk. Hned první obraz divákoví nabídli netradiční pohled na jevišti. Kromě dvou tanečnic se v divadelním prostoru nacházela také halda oblečení. Již po několika okamžicích je tedy tematika choreografie naprosto jasná a čitelná, především díky využitým rekvizitám. Kromě specifických rekvizit tanečnice využily i rozmanitost pohybu. Ten působil místy instinktivně, jako by v sobě nesl prvky improvizace, avšak byl jasně veden vnitřní logikou skupiny. Zásadním prvkem byly tanečnicemi vytvořené živé obrazy, které nesly celou strukturu choreografie. Tu dokreslovala také hudba – její rytmy a zvukové vrstvy, doplněné zvířecími hlasy, které se s pohybem spojily v jedno. Kontrast v hudbě není jediný. V představení nacházíme i kontrast vizuální, a to v podobě jednoduchých kostýmů v zemitých barvách a barevném rozházeném šatstvu. I barevné ponožky se stávají drobným, ale výrazným detailem. Celek vyznívá jako – mezi řádem a chaosem, instinktem a vědomím, mezi civilizací a přirozeností. Možná právě o to šlo – pohybovat se na mezi, ať už té přírodní či lidské.

Markét, Nikča

foto: T. Bartoň

Jak jste došli k názvu choreografie?

Mája: Nejdříve jsme mluvili o tom, co chceme ztvárnit. Hodně jsme mluvili o tom, že chceme použít nějakou rekvizitu a došli jsme k oblečení. Pak jsme řešili, co to vlastně pro nás bude znamenat – znamená to hranici toho, co je moc a co je ještě v pohodě v souvislosti s lidským konzumem.

Je něco, co by měl divák o choreografii vědět?

Dorotka: Myslím si, že je dobrý vědět, že je to hodně improvizální. Konce a příběhy, co se tam odehrávají, jsou často jiné, což mě na tom velmi baví. Je to pořád živý a poukazuje na to živost zvířat i na procesy mezi lidmi a společností.

Martina: Každý v tom vidí něco jiného, přesto to má danou formu. Proto se hodí ta improvizace, můžu to ohýbat ale konstrukce je pořád stejná. Je v tom úleva, že si můžu tvořit a to je to krásné.

V choreografii pracujete s oblečením, jak jste se k tomu dostali?

Dorotka: Ono to symbolizuje příliš velké množství toho, co si člověk vytvořil. Do tohoto prostoru se dostávají bytosti a nějak s tím pracují. Je to celé jako hra, jako bajka. Takový odlehčený příběh bez nějakého určitého konce nebo zápletky. Také to symbolizuje stopu toho člověka, oděv je lidský materiál a nedá se to k ničemu jinému přirovnat. Je to vlastně velké množství zbytečnosti. Je to na hranici, kdy je toho dost.

MÓDNÍ PŘEHLÍDKA
ŽIVÉ HRÁVÉ
KRÁSNÁ PRÁCE S REKVIZITAMI
NADSÁZKA

DĚKUJI ZA VTIP V Tanci
HOMO SAPIENS?
PROPOJENÍ
SKVĚLÝ POČIN TO TU CHYBĚLO

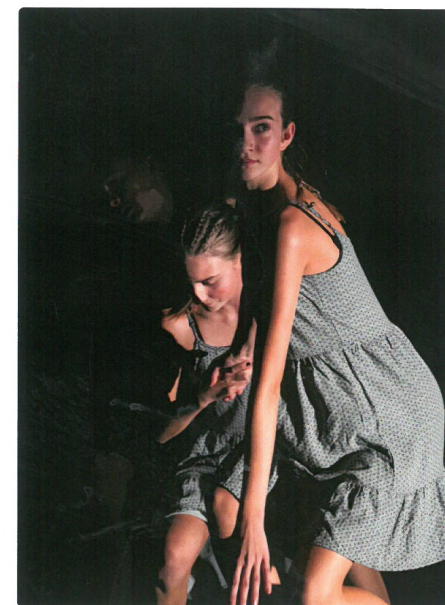
BOTANICULA

Za hranou mysli

MiniDancers ZUŠ Červený Kostelec
Jana Faltová

Scénu otevírá ostrý pruh světla po diagonále. Vnímáme ho jako jistou hranici. Hranici, kterou tak či onak nelze překročit. Co nám v tom brání? Choreografie od Jany Faltové v nás, stejně jako v jedné z tanečnic, probouzela zvědavost. Jak vystoupit z řádu? Jak se začlenit někam, kde se necítíme být sami sebou? Přesně tyto otázky bylo možné vyčíst z očí tanečnice, která nás choreografií provázela. Každý z tanečníků měl svůj osobitý pohybový slovník, avšak v určitých momentech se z nich stávala jednodílná masa, což bylo podpořeno uniformními šedými kostýmy. Je důležité vyzdvihnout propojení skupiny s hudbou Marka Kopelenta. Bylo evidentní, že pohyby vznikaly přímo na tuto skladbu a nebylo by možné ji nahradit jinou. Střídaly se emočně naplněné minimalistické pasáže s energetickými výboji, což vytvářelo přirozenou gradaci choreografie. Po celou dobu byl udržován intenzivní kontakt s divákem, který nás tak vtahoval do děje. Silně jsme ho pocítily, když se jednotlivci navzájem omezovali držením hlavy. Mohlo by se zdát, že si tím navzájem snažili zabránit individuálnímu projevu. Přestože byl následující obraz vizuálně působivý, význam kříže nám bohužel do kontextu choreografie nezapadal. Uzavření celku příchodem tanečnic na forbinu a namočením špičky za hranu jeviště jako by diváka vybízelo ke zkoumání vlastních hranic.

Matylda a Marina

Kdyby si váš soubor měl dát novoroční předsevzetí, jaké by to bylo?

Eliška: Asi jít do soutěže hip hop street dance Czech Dance Masters.

Máte nějakou legrační nebo zajímavou vzpomínku spojenou s vaší choreografií?

Stázka: Stalo se nám, že když jsme trénovali naši zvedačku, tak nám spadla učitelka.

Vaše choreografie disponuje specifickou hudbou. Co pro vás tato hudba znamená?

Marta: Myslím si, že tahle hudba je zvláštní, ale vybrala to pro nás naše učitelka. Když se do toho zaposloucháme a uvědomíme si ty tóny, tak to pak dává smysl a dá se na to tančit.

Vystupovali jste už v jabloneckém divadle? Jaké z toho máte pocity?

Beata: Ještě nikdy jsme nevystupovali tady v divadle, teda aspoň já. Je to tady pro nás hustý, že jsme se sem vůbec dostali. A sice nemáme šanci tady uspět, ale aspoň si to tady můžeme prohlédnout.

PROPOJENÍ S HUDBOU
SPRÁVNÁ MÍRA
VYSTIHUJÍCÍ HUDBU
SOUHRA SKUPINY

EXPRESE
REJ

LÍBIL SE MI NÁPAD
S POČÁTEČNÍ HRANICÍ

Nádech Venuše

Velký soubor TaPS Magdaléna
Anna Benháková a dívky

Dívky v perleťově bílém šatstvu se začínají pohybovat za zvuku vzdechů a šumu. Postupně scénu všechny opouští. Vzápětí přichází dívka v šatech a s její přítomností se spouští vícehlas, který naláká zpět i ostatní tanečnice. Dílo Nádech Venuše vytvořila Anna Benháková za spolupráce s interpretkami z Tanečního a pohybového studia Magdaléna. V choreografii hledají tanečnice vlastní způsob, jak se cítit ženou a samy sebou. Nechtějí čekat, až je někdo zachrání, až jejich osobní problém bude vyřešen někým seshora. Na jevišti je divákům ukázána komplexní snaha boje o místo samy sebe v sobě i společností. V jednom rohu scény můžeme pozorovat, jak se dívky snaží proběhnout skrz ony skleněné stropy nastavené systémem. Zatímco kousek vedle se tanečnice snaží bojovat proti vlastním zábránám, které ji drží na místě. Atmosféru dokresluje skladba

No od Caleba Burhanse, která se ve vícehlase rozvíjí a v jedné chvíli sál divadla rozeznění i jedna operní linka. Síla se skrývá nejen v hlasu zpěvačky, ale také v tanečnicích, u kterých by mohlo na první pohled klamat éterické oblečení bílé barvy čistoty. Kromě boje o samu sebe, se tanečnice i navzájem podpírají. Pevně se drží v kruhu a ukazují ženskou pospolitost, která pomůže růst i individuálně. Právě individualita je patrnou složkou díla. Odlišnost každé interpretky je zřejmá a vyzdvihovaná. Ve chvíli, kdy se nám každá z nich představuje spokojená sama v sobě, nevidíme totožný pohyb ani výraz. Jedna se cítí naplněna hrdá ve stoje, druhá zase v nižší poloze více napojena na zemi. Na závěr vidíme dívku, která zády do hlediště odchází lehce nejistým krokem do ještě nejistějšího světa, kde její boj nekončí.

Christine Hla Shwe, HAMU

ZROZENÍ VENOUSE
JEMNOST ÉTERIČNOST
PRAMEN
ČISTÉ A ŽENSKÉ
MOC HEZKÉ KOSTÝMY

CHOREOGRAFIE VÁM MOC SLUŠELA
NEBO VY JSTE SLUŠELY CHOREOGRAFII

DĚKUJI ZA NADECHNUTÍ
MAGICKÉ BOHYNĚ
NĚHA ŽENY
PLYNULÁ ELEGANCE

foto: T. Bartoň

Zvládnete písmenka přeskládat tak, abyste odkryli
hudebního skladatele, který se v nich skrývá?

1. decimas na hřbet
2. dán a ton křovín
3. naved lith weve bugon
4. tůma hrou slav bin
5. meduza gong flotas warma
6. vitono vana lidi
7. snacha best injo hanba
8. čeká lano šej

1. Bedřich Smetana 2. Antonín Dvořák 3. Ludwig van Beethoven 4. Bohuslav Martinů 5. Wolfgang Amadeus Mozart 6. Antonio Vivaldi 7. Johann Sebastian Bach 8. Leoš Janáček

Ančo, Áňo, Aničko!

Anna Jagellonská (1503–1547) byla česká a uherská královna, dcera Vladislava II. Jagellonského a manželka Ferdinanda I. Habsburského. Vyrůstala na pražském a budínském dvoře, kde získala výborné vzdělání i pověst moudré a zbožné ženy. Její sňatek v roce 1521 spojil jagellonský a habsburský rod a položil základy dlouhé habsburské vlády v českých zemích. Anna nebyla jen tichou manželkou – aktivně se zajímala o správu dvora, podporovala umění, školství i chudé. Byla uznávána pro svůj klid, rozvahu a laskavost, která si získala respekt doma i v zahraničí. Zemřela v Praze ve věku 44 let a je pohřbena v katedrále sv. Víta.

Anna Lucemburská (1366–1394) byla dcera císaře Karla IV. a Alžběty Pomořanské. Vyrůstala na pražském dvoře obklopena vzděláním a dvorskou kulturou, kterou později přenesla i do Anglie. Ve věku šestnácti let se provdala za anglického krále Richarda II. a stala se královnou Anglie – známou pod přezdívkou „Dobrá královna Anna“. Byla laskavá, štedrá a hluboce věřící, podporovala vzdělance, básníky a rozvoj vzdělávání. Angličané si ji oblíbili pro její skromnost a dobrotu, přestože zpočátku byla přijímána s nedůvěrou jako cizinka. Zemřela předčasně ve věku 28 let na mor v Sheen Palace.

Letošními průvodkyněmi
našeho festivalu jsou Anny.